

Z kuchyně Euromedia

„Nakladatelství je jako kuchař,“ prohlásil Andreas Kaulfuss, generální ředitel společnosti Euromedia. „Má mít různé chutě a používat různé ingredience,“ míní. Letošní jubilejní 20. ročník Literární ceny Knižního klubu, jež je spjata s finanční odměnou sto tisíc korun, ocenil mladého učitele Radovana Menšíka a jeho prvotinu *Vedlejší pokoje*.

Jaký je po těch letech stav této ceny? Jakou má vlastně chuť?

Z celkem 136 rukopisů letošního ročníku vybrala porota typ prózy, onu zmíněnou prvotinu *Vedlejší pokoje*, o níž mluví jako o „pokusu o filozofický román“ a jedním dechem dodává, že jde i o „magický příběh“, slovy Jindřicha Jůzla, koordinátora ceny. Předseda poroty Pavel Brycz dokonce soudí, že se prvotina blíží některými svými podobenstvími „síle krátkých próz Franze Kafky“.

Pomineme-li marketingový charakter těchto úvah, je zřejmé, že cena je opravdu svého druhu stimulující, neboť nikdo takové peníze nerozdává, a navíc autorům garantuje vydání, což je možná „za všechny peníze“. Dosud nejmladší držitel ceny může mít radost a nakladatelství jistě neztratí, byť prodejnost titulu patrně nebude velká. Ale i zde nakladatelství zaznamenalo výjimky – a v případě jednoho z dříve oceněných, totiž románu Jiřího Šulce *Dva proti Říši* z roku 2007 – se může pyšnit dokonce třiceti tisíci prodanými výtisky.

Každou dobrou cenu musí navíc doprovázet trochu skandál a rok 2009 proslul i oceněním „falešné vietnamské autorky“ Lan Pham Thi a titulu *Bílej kůň, žlutej drak*, na němž ale nakladatelství rovněž zas tak netrhalo, jak pravil diskrétně v kuloáru jeden z porotců. Srovnávání s Goncourtovou cenou, již dvakrát vyhrál Romain Gary (jednou za sebe a podruhé s pseudonymem Émile Ajare), je vlastně lichotivé. Nakonec si na to vzpomínají jenom zasvěcení.

Samotná party v Kaiserštejnském paláci, v němž se cena uděluje, umožňuje setkání se všemi, kteří se obvykle nesetkávají každý den. Ne každému vždy sedne prezentace či hudební doprovod, ale chuť na party, tedy v podobě jídla a pití, rozhodně dosahují standardu, za který se kuchyně Euromedia nemusí stydět. A dojde nakonec i na chuť literární...

Na balkóně paláce s omezeným počtem návštěvníků (pozor, ne více než osm) člověk může obdivovat sv. Mikuláše, Pražský hrad, sledovat to hemžení a prohodit třeba i pár slov s managementem nakladatelství či sličnou dívkou v květovaných šatech. Možná to byl jen optický dojem, ale zdálo se mi, že tu mohlo být kolem té páté odpolední i více lidí. Třeba ale s nástupem září na každého dolehnou povinnosti, na které celé léto hodlal zapomenout.

Přejme ceně dlouhé trvání, nasazení a odvalu s novou dvacítkou oceňovat dosud neoceněné. Šašek, kterého jsem potkal na přechodu, když jsem z party odcházel, mi připomněl, že by se lidé neměli brát zas tak vážně. A možná spolu i trochu více mluvit, když už jde o umění a kulturu.

I konverzace je svého druhu otázkou chuti a přehlídkou kulturní úrovně. Nakladatelství Euromedia, velmi silný hráč na trhu, rozhodně nenabízí všehochuť, natož literaturu bez chutě a bez zápachu.